

Наталія Марченко 14.03.2011 в 10:27

Н.М.:

Пане Андрію! Прокоментуйте, будь-ласка, мій відгук на Вашу книжку!

А.К.:

Коментувати чиїсь враження від прочитаної книги – справ для людини, яка книгу написала, не надто вдячна. Адже книга вже письменнику не належить, вона – власність того, хто купив її або, в нашому випадку, взяв у бібліотеці. Але якщо читач провів із моєю книгою кілька вечорів – я буду на себе дуже злий і в собі розчарований. Бо книги, які я пишу, розраховані на один вечір шаленого читання. Не засну, поки не прочитаю, або засну, читаючи.

Н.М.:

Пане Андрію! Дякую, що відгукнулися!

Жодним чином не йшлося, що Ви станете аналізувати свій текст чи щось мені чи будь-кому доводити! Як автор Ви, справді, все що хотіли, вже сказали своїм твором. Але практика роботи з читачами-дітьми свідчить: їм цікаво "розібратися", хто на кого "наїхав" і хто правий. А для цього треба, як мінімум, прочитати книжку...

Щодо "ковтнути" за вечір, то та сама практика свідчить, що діти та підлітки читають поза програмою ДУЖЕ мало й, на жаль, повільно. Здебільшого, довідкові речі. Частіше за все вони фізично неспроможні будь-що "ковтнути" за раз, хіба на канікулах...

А що Ви думаєте про т.з. «специфіку літератури для дітей»?

А.К.:

Специфіка дитячої літератури полягає в тому, що письменник не повинен задаватися цілком писати для дітей. Бо письменник і без того обтяжений комплексом пророка, в Україні – так точно. А коли починає щось творити для дитячої аудиторії, відразу ж уявляє себе таким собі Великим Учителем, володарем умів. Хоча в дітей як раз учителів вистачає: вдома – батьки, причому, якщо тато є, він постійно в роботі, а в школі – педагоги-жінки. Тому мета письменника – в жодному разі не повчати, а намагатися давати реальну модель світу та справжні уявлення про нього. Не захоплюватися фантастикою та історіями про паралельні світи, не підігравати дітям, а особливо – підліткам, із цими як раз складно, адже вони все вже знають. Завдання письменника – розказати історію, в якій читач зможе поставити себе на місце героя, будь-якого. І спробувати вийти з якоїсь запропонованої ситуації. Письменник, таким чином, не зануда-вчитель або вихователь, а співбесідник, старший товариш. А його книга – не збірник заповідей та заборон, а приклад того, що цікаво час можна проводити не лише біля телевізора та комп'ютера.

Н.М.:

Дякую! Якщо не важко, скажіть ще таке: абсолютно Нестайківська стилістика "Таємниці..." – редактура Малковича, чи Ваш свідомий вибір? Тобто, Ви справді вважаєте, що краще робити дитячі-героїв "позачасовими" (щодо мови, типу мислення, манери спілкування), ніж писати сучасника? Чи нашого сучасника-підлітка фактично не можливо відтворити, не користуючись суржилом і ненормативною лексикою?

Запитую, бо на сьогодні це досить актуально й чимало авторів скаржилися саме на неможливість створити адекватного нашому часові героя-підлітка.

А.К.:

Почнемо з того, що я це писав, коли мені було 13 років. У мене навіть зошити є, шкільні. Правда, там замість страуса був цап, його забравував Малкович, бо цап був у Нестайка, Жора. Таким чином, якщо український радянський підліток начитався Нестайка, а разом "Бронзового птаха" Рибаків і почав писати в тому ж дусі, що прочитав, не дивно, коли читач, який читав те саме, вгадує мотиви. До того ж я лише трошки додав сюжетних ліній, але якимось підсвідомо залишив героїв наодинці з собою, без допоміжних засобів типу мобільника-комп'ютера. Хоча якщо вони в таких умовах, в таких декораціях – це, мабуть, нормально.

Але є в мене навпаки: підліток, у якого своя квартира і комп'ютер з Інтернетом. Цю серію книжок видає видавництво "Грані-Т", подивіться при нагоді.

Насправді адекватного героя створити можна, але чим більше стараєшся, тим штучніше виходить. Українські підлітки повинні самі знаходити якогось героя, вибрати, а ми не можемо запропонувати, бо не створюємо моду, не є її законодавцями. Маю на увазі моду на героїв та супергероїв.

(13 березня 2011 р., Facebook)

Наталія Марченко 04.03.2012 в 22:48

Див. також:

Ірина Бойцун. Жанрова специфіка пригодницького детективу "Таємниця козацького скарбу" А. Кокотюхи // Великий Їжак. – Режим доступу : http://urccyl.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=26%3A-q-q-&catid=6%3Ascientific&Itemid=29&lang=uk

